

SV

SV

SV

EUROPEISKA KOMMISSIONEN

Bryssel den 22.12.2010
KOM(2010) 779 slutlig

**RAPPORT FRÅN KOMMISSIONEN TILL EUROPAPARLAMENTET, RÅDET,
EUROPEISKA EKONOMISKA OCH SOCIALA KOMMITTÉN OCH
REGIONKOMMITTÉN**

**Tillämpning av Europaparlamentets och rådets direktiv 2004/48/EG av den 29 april
2004 om säkerställande av skyddet för immateriella rättigheter**

SEK(2010) 1589 slutlig

RAPPORT FRÅN KOMMISSIONEN TILL EUROPAPARLAMENTET, RÅDET, EUROPEISKA EKONOMISKA OCH SOCIALA KOMMITTÉN OCH REGIONKOMMITTÉN

Tillämpning av Europaparlamentets och rådets direktiv 2004/48/EG av den 29 april 2004 om säkerställande av skyddet för immateriella rättigheter

SAMMANFATTNING

Effektiva medel för att säkerställa skyddet för immateriella rättigheter är avgörande för att främja innovation och kreativitet. Genom direktiv 2004/48/EG om säkerställande av skyddet för immateriella rättigheter harmoniseras de minimiåtgärder som är tillgängliga för rättighetshavare och offentliga myndigheter för att bekämpa immaterialrättsintrång. Genom direktivet inrättas även en allmän ram för informationsutbyte och administrativt samarbete mellan nationella myndigheter och med kommissionen.

En första utvärdering av direktivets effekter visar att betydande framsteg har gjorts sedan det antogs och genomfördes av medlemsstaterna. Genom direktivet infördes långtgående rättsliga normer inom EU när det gäller att säkerställa skyddet för olika typer av rättigheter som skyddas av oberoende regelverk (exempelvis upphovsrätt, patent, varumärken och formgivningar, men även geografiska beteckningar och växtförädlares rättigheter).

Trots att förfarandena för att säkerställa skyddet totalt sett har förbättrats är omfattningen och det ekonomiska värdet av immaterialrättsintrången fortfarande mycket oroväckande. Ett av skälen är de hela tiden ökade möjligheterna till immaterialrättsintrång som Internet erbjuder. Direktivet utformades inte med tanke på den utmaningen.

Andra frågor som kan behöva uppmärksammas särskilt är användningen av interimistiska åtgärder och säkerhetsåtgärder såsom förelägganden, förfaranden för att samla och säkra bevis (inbegripet förhållandet mellan rätten till information och integritetsskydd) samt förtydligandet av betydelsen av olika korrigeringsåtgärder, bland annat kostnaden för förstörelse och beräkning av skadestånd.

INNEHÅLLSFÖRTECKNING

SAMMANFATTNING	2
1. Inledning	3
2. Mål för direktivet om skydd för immateriella rättigheter	5
3. Klargöranden som kan krävas för ett effektivare skydd av immateriella rättigheter och en bättre fungerande inre marknad	5
3.1. Den digitala miljöns särskilda utmaningar	5
3.2. Direktivets tillämpningsområde	6
3.3. Begreppet mellanhänder och användningen av förelägganden	6
3.4. Avvägning mellan rätten till information och integritetslagstiftningen	7
3.5. Skadeståndens kompenserande och avskräckande effekter	8
3.6. Korrigeringsåtgärder	8
3.7. Övriga frågor	8
4. Slutsats	9

1. INLEDNING

För att främja innovation och kreativitet krävs effektiva metoder för att skydda immateriella rättigheter. Denna rapport innehåller den första utvärderingen av genomförandet och effekterna av direktiv 2004/48/EG om säkerställande av skyddet för immateriella rättigheter¹ (nedan kallat *direktivet*). Utvärderingen krävs enligt artikel 18 i direktivet, och den bygger både på kommissionens bedömning av utvecklingen och på reaktioner från medlemsstaterna via nationella rapporter vilka, i sin tur, återspeglar synpunkter från näringslivet, rättstillämpare, konsumentorganisationer och andra berörda parter.

Av den information som inhämtats verkar man kunna dra slutsatsen att direktivet haft en betydande och positiv inverkan när det gäller att skydda immaterialrättigheter enligt europeisk civilrätt. Direktivet skapade en tydlig ram för att skydda immaterialrättigheter, och denna ger ett ungefär jämförbart skydd i olika länder. Framför allt har presumtionen om innehav av upphovsrätt eller närstående rättighet (artikel 5), möjligheten att göra ett urval när det gäller informationsinsamling (artikel 6), interimistiska åtgärder för att säkra bevisning (artikel 7) och möjligheten till förelägganden mot mellanhänder (artiklarna 9 och 11) bidragit till ett effektivare skydd för immaterialrättigheter inom EU.

¹ EUT L 157, 30.4.2004, s. 45.

På grund av att direktivet införlivats sent i många medlemsstater (införlivandet avslutades först 2009)² är erfarenheterna av att tillämpa direktivet begränsade och endast ett fåtal domstolsfall har rapporterats. Kommissionen har därför inte kunnat göra en kritisk ekonomisk analys av hur direktivet har påverkat innovation och utvecklingen av informationssamhället, i enlighet med artikel 18 i direktivet.

Trots dessa begränsningar kommer denna inledande utvärdering av direktivets effekter vid rätt tidpunkt. Flera undersökningar som gjorts av internationella organisationer och av branschen själv har visat att immaterialrättsintrången har nått en betydande omfattning, och att vissa av de berörda varorna innebär en fara för konsumenternas hälsa och säkerhet³. Kommissionen har därför antagit två meddelanden⁴ under de senaste två åren. Genom det andra meddelandet inrättades bland annat ett europeiskt observationscentrum mot varumärkesförfalskning och pirattillverkning för att öka förståelsen för immaterialrättsintrång och skapa en plattform där företrädare för nationella myndigheter och andra berörda parter kan utbyta idéer och expertkunskap om bästa metoder, ta fram gemensamma strategier för tillämpningen och utfärda rekommendationer för beslutsfattare. Dessa meddelanden följdes av två rådsresolutioner⁵ vilka stödde kommissionens politik. I en rapport som antogs av Europaparlamentet uttrycktes också stöd för mer omfattande åtgärder, bland annat en stark rättslig ram för att bekämpa varumärkesförfalskning och pirattillverkning⁶. Immaterialrättsintrång som sker utanför EU är också ett stort problem. Kommissionen försöker hantera dem på olika sätt, exempelvis genom att lägga till ambitiösa avsnitt om immaterialrättigheter i bilaterala handelsavtal och genom att delta i olika internationella initiativ, som de pågående förhandlingarna om Acta-avtalet⁷.

Analysen visar att vissa av direktivets bestämmelser, bland annat förhållandet till andra direktiv, uppfattas på olika sätt i olika medlemsstater och har gett upphov till **skilda tolkningar och tillämpningar i praktiken**. Dessa bestämmelser kan behöva förtydligas ytterligare för att direktivet ska kunna tillämpas optimalt.

Internet och olika typer av digital teknik har tillfört en extra, utmanande dimension när det gäller att skydda immateriella rättigheter. Å ena sidan har Internet gett upphovsmän, uppfinnare och deras affärspartner nya sätt att marknadsföra sina produkter. Å andra sidan har det också öppnat dörren för nya former av intrång, där vissa har visat sig svåra att bekämpa.

Den här rapporten tar upp en rad konkreta frågor där klargöranden kan behövas, särskilt för att anpassa direktivet till de nya utmaningar som ett modernt digitalt samhälle innebär.

² Sista dag för genomförande av direktivet var den 29 april 2006 för de, vid denna tidpunkt, 25 medlemsstaterna. Ytterligare detaljer om införlivandeprocessen återfinns i bilaga 1 till det arbetsdokument från kommissionens avdelningar som åtföljer denna rapport.

³ Se t.ex. <http://www.iccwbo.org/uploadedFiles/BASCAP/Pages/OECD-FullReport.pdf>; [http://www.iccwbo.org/uploadedFiles/BASCAP/Pages/Building%20a%20Digital%20Economy%20-%20TERA\(1\).pdf](http://www.iccwbo.org/uploadedFiles/BASCAP/Pages/Building%20a%20Digital%20Economy%20-%20TERA(1).pdf).

⁴ Kommissionens meddelande av den 16 juli 2008: *En europeisk strategi för industriell äganderätt*, KOM(2008) 465 slutlig; kommissionens meddelande: *Att stärka säkerställandet av skydd för immateriella rättigheter på den inre marknaden*, KOM(2009) 467 slutlig.

⁵ Rådets resolution av den 25 september 2008 om en övergripande europeisk plan för bekämpning av varumärkesförfalskning och piratkopiering, EUT C 253, 4.10.2008, s. 1; rådets resolution av den 1 mars 2010 om säkerställande av skyddet för immateriella rättigheter på den inre marknaden, EUT C 56, 6.3.2010, s. 1.

⁶ Europaparlamentets resolution av den 22 september 2010 om säkerställande av skyddet för immateriella rättigheter på den inre marknaden (2009/2178(INI)), A7-0175/2010.

⁷ För ytterligare information se <http://eur-lex.europa.eu/LexUriServ/LexUriServ.do?uri=OJ:C:2005:129:0003:0016:SV:PDF>.

Rapporten kompletteras av ett arbetsdokument från kommissionens avdelningar som ger ytterligare information och bakgrunder till rapportens slutsatser.

2. MÅL FÖR DIREKTIVET OM SKYDD FÖR IMMATERIELLA RÄTTIGHETER

Olikheter mellan medlemsstaternas system för att skydda immateriella rättigheter leder till störningar på den inre marknaden och försvagar skyddet för den materiella delen av dessa rättigheter. Det leder till hinder för gränsöverskridande verksamhet, minskat förtroende för den inre marknaden och lägre investeringar i innovation och nyskapande. Genom direktivet förs nationella regelverk närmare varandra och ges rättighetshavare och medlemsstaternas myndigheter små men standardiserade verktyg för att bekämpa immaterialrättsintrång.

Genom direktivet införlivas civilrättsliga åtgärder enligt Trips-avtalet⁸ i EU:s rättsliga ram. Det går längre än avtalets minimiregler eftersom det också omfattar exempelvis skadestånd, korrigeringsåtgärder och bevisning. Dessutom bygger direktivet på de förfaranden i medlemsstaternas lagstiftning som visat sig mest effektiva innan direktivet antogs ("bästa praxis"). Medlemsstaterna kan också lägga till sanktioner som är gynnsammare för rättighetshavarna⁹. Direktivet innehåller därför en begränsad men flexibel rättslig ram för att skydda immateriella rättigheter.

3. KLARGÖRANDEN SOM KAN KRÄVAS FÖR ETT EFFEKTIVARE SKYDD AV IMMATERIELLA RÄTTIGHETER OCH EN BÄTTRE FUNGERANDE INRE MARKNAD

En utvärdering av direktivets genomförande i medlemsstaterna visar att direktivet utgör en gedigen grund för att skydda immateriella rättigheter på den inre marknaden, men att vissa förtydliganden kan behövas för att undvika oklarheter och anpassa direktivet till de nya utmaningar som i synnerhet dagens digitala miljö innebär.

3.1. Den digitala miljöns särskilda utmaningar

Internets många användningsområden gör det enkelt att begå en rad olika typer av immaterialrättsintrång. Varor som representerar immaterialrättsintrång erbjuds till försäljning på Internet. Sökmotorer gör det ofta möjligt för bedragare att locka Internetanvändare till sina otillåtna erbjudanden om köp eller nedladdning. Fildelning av upphovsrättsligt skyddat innehåll har blivit allmänt utbrett, delvis på grund av att utvecklingen av lagliga erbjudanden om digitalt innehåll inte kunnat hålla jämna steg med efterfrågan, särskilt i ett gränsöverskridande perspektiv, och det har fått många laglydiga medborgare att göra omfattande intrång i upphovsrätten och närstående rättigheter i form av olaglig uppladdning och spridning av skyddat innehåll. Många webbplatser är antingen värdar för eller underlättar spridning på nätet av skyddade verk utan rättighetshavarnas medgivande. I detta sammanhang kan den befintliga rättsliga ramens begränsningar behöva klarläggas.

⁸ Avtalet om handelsrelaterade aspekter av immaterialrätter (Trips) från 1994; rådets beslut (av den 22 december 1994) om ingående, på Europeiska gemenskapens vägnar och på dess behörighetsområden, av avtalen i de multilaterala förhandlingarna inom Uruguayrundan (1986–1994) (94/800/EG), EGT L 336, s. 1.

⁹ Se artikel 2.1 i direktivet.

3.2. Direktivets tillämpningsområde

Direktivet gäller alla intrång i immaterialrättigheter som är skyddade enligt EU-bestämmelser eller nationell lagstiftning, men det innehåller inga definitioner av de immaterialrättigheter som omfattas. Även om ett sådant flexibelt tillvägagångssätt innebär flera fördelar, har olika tolkningar av begreppet immaterialrättigheter lett till att medlemsstaterna bett kommissionen offentliggöra en förteckning över de immaterialrättigheter som kommissionen anser att direktivet minst omfattar¹⁰.

Även efter att kommissionen offentliggjort detta klargörande råder dock en viss osäkerhet om huruvida vissa rättigheter som skyddas genom nationell lagstiftning omfattas. Det gäller särskilt domännamn, nationella rättigheter i frågor som affärshemligheter (inbegripet know-how) och andra handlingar som ofta täcks av nationell lagstiftning om illojal konkurrens, såsom snyltande kopior och andra former av "konkurrens i lagens gränsland". Dessa former av olämpligt affärsuppträdande förefaller dessutom öka. De påverkar ofta rättighetshavarna negativt, hämmar innovation och ger endast kortsiktiga fördelar för konsumenterna. Det kunde vara lämpligt att ytterligare utreda detta negativa fenomen och behovet av att i direktivet lägga till en förteckning över de immaterialrättigheter som minst omfattas.

3.3. Begreppet mellanhänder och användningen av förelägganden

Direktivets tolkning av begreppet mellanhänder är bred och omfattar alla mellanhänder "vars tjänster utnyttjas av tredje man för att göra intrång i en immateriell rättighet". Det innebär att även mellanhänder utan något direkt avtalsförhållande eller någon annan koppling till intrångsgöraren omfattas av direktivets bestämmelser.

Trots det kräver medlemsstaternas domstolar i allmänhet en relativt hög bevisnivå. Dessutom kvarstår en osäkerhet när det gäller mellanhänder och de särskilda åtgärder de omfattas av när de bidrar till eller underlättar intrång, oavsett deras skuld.

Mellanhänder (exempelvis transportörer, speditörer och skeppsmäklare) som transporterar varor som misstänks innebära immaterialrättsintrång kan spela en viktig roll när det gäller att kontrollera distributionen av varor som innebär immaterialrättsintrång. Internetplattformar som t.ex. marknadsplatser och sökmotorer kan också ha stor betydelse när det gäller att minska antalet intrång, särskilt genom förebyggande åtgärder och en policy för att avlägsna material som anmälts ("notice and take-down policy").

Internetleverantörer spelar också en nyckelroll för miljön på nätet. De ger tillträde till Internet och kopplar samman underliggande nät, värdwebbplatser och servrar. Som mellanhänder mellan alla Internetanvändare och rättighetshavarna hamnar de ofta i komprometterande situationer på grund av att deras kunder begår olagliga handlingar. EU-lagstiftningen innehåller därför redan särskilda bestämmelser som begränsar ansvaret för Internetleverantörer vars tjänster utnyttjas för immaterialrättsintrång¹¹.

¹⁰ Uttalande från kommissionen om artikel 2 i Europaparlamentets och rådets direktiv 2004/48/EG om säkerställande av skyddet för immateriella rättigheter (2005/295/EG), EUT L 94, 13.4.2005, s. 37.

¹¹ Direktiv 2000/31/EG av den 8 juni 2000 om vissa rättsliga aspekter på informationssamhällets tjänster, särskilt elektronisk handel, på den inre marknaden ("Direktiv om elektronisk handel"), EGT L 178, 17.7.2000, s. 1.

Åtgärder som vidtas mot mellanhänder gäller framför allt rätten till information, interimistiska åtgärder och säkerhetsåtgärder (t.ex. interimistiska förelägganden) och permanenta förelägganden.

Enligt direktivet är det medlemsstaternas sak att avgöra när och hur ett föreläggande ska utfärdas mot en mellanhand. För att detta ska fungera effektivt kan det vara lämpligt att klargöra att förelägganden inte ska vara beroende av mellanhandens ansvar. I det arbetsdokument från kommissionens avdelningar som åtföljer denna rapport anges också att de lagstiftningsinstrument och andra typer av instrument som för närvarande är tillgängliga inte är tillräckligt kraftfulla för att effektivt bekämpa immaterialrättsintrång på Internet. Med tanke på mellanhändernas goda möjligheter att bidra till att förebygga och få slut på intrång på nätet kunde kommissionen undersöka hur de kan göras mer delaktiga.

3.4. Avvägning mellan rätten till information och integritetslagstiftningen

Rätten till information innebär att intrångsgöraren eller en annan person måste informera rättighetshavaren om ursprung och distributionsnät för de varor som innebär immaterialrättsintrång. Den stora utmaningen när det gäller denna rättighet är behovet att respektera lagar om integritet och skydd av personuppgifter.

I vissa medlemsstater verkar den rätt till information som föreskrivs i direktivet beviljas mycket restriktivt, vilket främst beror på nationella lagar om skydd för, och lagring av, personuppgifter¹². Den här frågan förtjänar kanske särskild uppmärksamhet. Nationella lagar måste också göra det möjligt för domstolarna att tillämpa EU-lagstiftningen om skydd för immateriella rättigheter. Enligt Europeiska unionens domstol måste en rimlig avvägning göras mellan de olika rättigheter som står på spel (exempelvis rätten till uppgiftsskydd och äganderätten, vilken innefattar immateriella rättigheter)¹³ eftersom både uppgiftsskydd/integritet och skydd av immateriella rättigheter erkänns som grundläggande rättigheter i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna¹⁴.

EU:s rambestämmelser om skydd av personuppgifter¹⁵ å ena sidan och skydd för immateriella rättigheter å den andra, är neutrala i så måtto att det inte finns någon regel som innebär att rätten till integritet generellt har företräde framför äganderätten eller vice versa. Nationella lagar som genomför de olika direktiven måste därför vara utformade så att det görs en avvägning mellan dessa rättigheter i varje enskilt fall, för att garantera att bestämmelserna om rätt till information ger rättighetshavarna ett effektivt skydd utan att äventyra rättigheter som gäller skydd av personuppgifter. Det kan krävas ytterligare utvärderingar av i vilken mån medlemsstaternas lagar och deras tillämpning uppfyller dessa krav. Om så är nödvändigt kan

¹² Exempel på detta är Österrike och Spanien, enligt 2009 års *Study on Online Copyright Enforcement and Data Protection in Selected Member States* (Hunton & Williams, Bryssel, http://ec.europa.eu/internal_market/iprenforcement/docs/study-online-enforcement_en.pdf).

¹³ Dom av den 29 januari 2008 i mål C-275/06 *Productores de Música de España (Promusicae) mot Telefónica de España SAU*; dom av den 19 februari 2009 i mål C-557/07 *LSG-Gesellschaft zur Wahrnehmung von Leistungsschutzrechten GMBH mot Tele2 Telecommunication GMBH*.

¹⁴ Artiklarna 7, 8 och 17.2 i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna (2000/C 364/01), EGT C 364, 18.12.2000, s. 1.

¹⁵ Särskilt direktiv 95/46/EG om skydd för enskilda personer med avseende på behandling av personuppgifter och om det fria flödet av sådana uppgifter, EGT L 281, 23.11.1995, s. 31, och direktiv 2002/58/EG om behandling av personuppgifter och integritetsskydd inom sektorn för elektronisk kommunikation, EGT L 201, 31.7.2002, s. 37.

man också överväga metoder för att åtgärda situationen och nå en rimlig balans mellan de berörda rättigheterna.

3.5. Skadeståndens kompenserande och avskräckande effekter

De åtgärder, förfaranden och sanktioner som föreskrivs i direktivet ska vara effektiva, proportionella och avskräckande. De skadestånd som utdöms i mål om immateriella rättigheter är fortfarande ganska låga. Bara ett fåtal medlemsstater har rapporterat att genomförandet av direktivet lett till högre skadestånd.

Enligt information från olika rättighetshavare verkar skadestånden i nuläget inte effektivt avskräcka potentiella intrångsgörare från att ägna sig åt olaglig verksamhet. Det gäller särskilt när de skadestånd som utdöms av domstolarna inte motsvarar intrångsgörarnas vinster.

Huvudsyftet med att bevilja skadestånd är att rättighetshavarna ska befinna sig i samma situation som de hade gjort om intrånget aldrig ägt rum. I nuläget verkar dock intrångsgörarnas vinster (obehörig vinst) ofta vara avsevärt högre än den faktiska skada som rättighetshavarna lidit. I dessa fall kunde man överväga om domstolarna skulle ha befogenhet att tilldöma skadestånd i proportion till intrångsgörarens obehöriga vinst, även om det överstiger den faktiska skada som rättighetshavaren lidit. På samma sätt kan det finnas anledning att i större utsträckning använda möjligheten att tilldöma skadestånd för andra ekonomiska konsekvenser och ideella skador.

När intrångsgöraren är en juridisk person och rättighetshavaren inte erhållit något skadestånd eftersom intrångsgöraren saknar tillgångar, har försatts i likvidation, eller på annat sätt är insolvent, skulle en bedömning kunna göras av om rättighetshavaren kan kräva skadestånd från företagets verkställande direktör(er) enligt nationell lagstiftning, och i så fall på vilka villkor.

3.6. Korrigeringsåtgärder

Det kan krävas ytterligare klarlägganden kring hur begreppet korrigeringsåtgärder ska definieras. Mer detaljer om detta återfinns i arbetsdokumentet från kommissionens avdelningar. Framför allt saknas i de flesta nationella regelverk en tydlig distinktion mellan ”återkallelse” och ”slutgiltigt avlägsnande” från marknaden av intrångsgörande varor. En annan fråga som skulle kunna klargöras är hur dessa åtgärder ska tillämpas om intrångsgöraren inte längre har varorna i sin besittning.

Man skulle slutligen kunna överväga hur domstolarna direkt kunde ålägga den förlorande parten i ett mål att stå för kostnaden för förstörelse av de intrångsgörande varorna.

3.7. Övriga frågor

En rad övriga frågor har kommit upp i samband med genomgången av medlemsstaternas genomförande av direktivet, och dessa kunde förtjäna att diskuteras ytterligare på EU-nivå.

För det första verkar det som om medlemsstaterna sällan genomfört direktivets frivilliga bestämmelser (t.ex. beträffande beslut om husrannsakan, vilket innebär att en exekutor får tillstånd att besöka den påstådda intrångsgörarens lokaler för att bedöma situationen. Denna frivilliga bestämmelse har inte genomförts av vissa medlemsstater när det gäller civilmål, vilket innebär att åtgärden bara kan användas i samband med brottmål). Det är ännu sällsyntare att medlemsstater, i enlighet med artikel 2.1, antagit bestämmelser som är

gynnsammare för rättighetshavarna än direktivets bestämmelser. Skälen till detta skulle kunna granskas mer ingående. Man skulle också ytterligare kunna undersöka kopplingen mellan kravet på "kommersiell skala" (dvs. att intrånget görs för att uppnå en direkt eller indirekt kommersiell eller ekonomisk fördel) och rätten till information enligt medlemsstaternas bestämmelser.

För det andra skulle befintliga möjligheter att åtgärda problem i samband med insamling av bevis i gränsöverskridande fall kunna undersökas, liksom behovet att mer exakt definiera när en part i ett domstolsförfarande kan anses "förfoga över" information (artikel 6.1). Man kan också behöva utreda ytterligare om nuvarande bestämmelser beträffande bevisinsamling i fall som innefattar konfidentiell information skapar praktiska problem, särskilt i samband med interimistiska åtgärder och i fall där olika nationella uppfattningar om konfidentialitet aktualiseras.

Avslutningsvis skulle man kunna undersöka nyttan av att harmonisera bestämmelser om sekundär användning av varor som innebär immaterialrättsintrång, liksom tänkbara problem i samband med en sådan harmonisering.

4. SLUTSATS

Immaterialrättsintrång leder till omfattande ekonomiska skador. Ett stort antal produkter som innebär immaterialrättsintrång utgör nu ett verkligt hot mot konsumenternas hälsa och säkerhet. Ett väl fungerande skydd för immateriella rättigheter är en grundförutsättning för att stimulera innovation och kultur i en konkurrenskraftig, välbefinnande och kunskapsbaserad ekonomi. Olika intressen måste noga vägas mot varandra. Kommissionen kommer därför att ha ett fortsatt aktivt samarbete med alla berörda parter.

Den viktigaste slutsatsen från denna första utvärdering är att direktivet haft en betydande och positiv inverkan när det gäller att skydda immaterialrättigheter enligt europeisk civilrätt. Det har dock blivit uppenbart att direktivet inte utformats med tanke på de utmaningar som Internet ställer när man försöker skydda immateriella rättigheter. Det finns dessutom åtskilliga frågor som kunde förtjäna att behandlas ytterligare. Det gäller bland annat användningen av interimistiska åtgärder och säkerhetsåtgärder som t.ex. förelägganden, förfaranden för att samla in och säkra bevis (inbegripet förhållandet mellan rätten till information och integritetsskydd) samt förtydligandet av betydelsen av olika korrigeringsåtgärder, bland annat kostnaden för förstörelse och beräkning av skadestånd.

För att kommissionen ska få ett bättre underlag för sina beslut om eventuella framtida åtgärder och för sin kommande grundliga konsekvensanalys av de frågor som tas upp i rapporten, välkomnar kommissionen alla synpunkter från Europaparlamentet, rådet, medlemsstaterna, Europeiska ekonomiska och sociala kommittén och övriga berörda parter på den här rapporten senast den **31 mars 2011**.